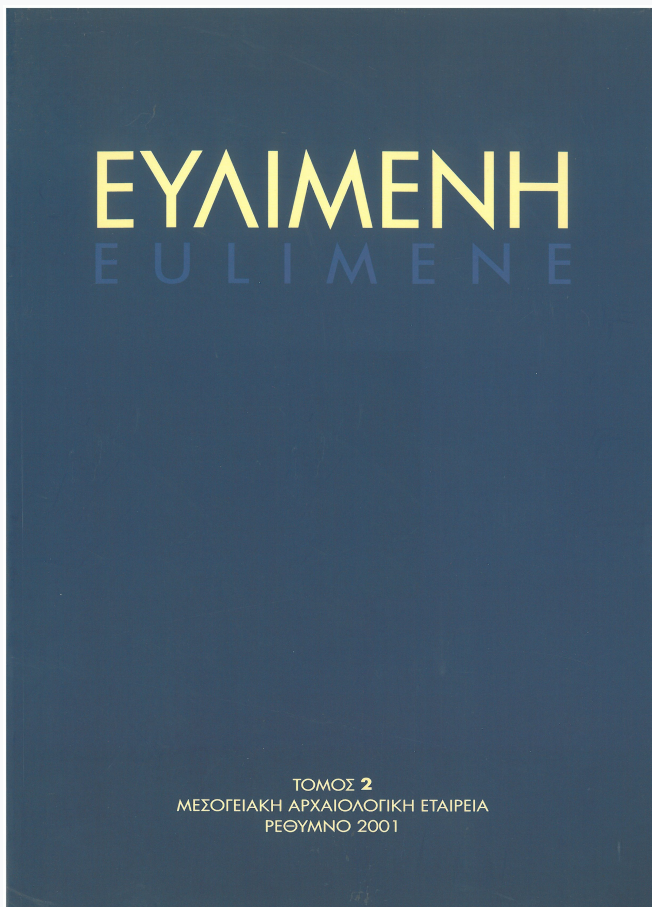

EULIMENE

Vol 2 (2001)

EULIMENE 2 (2001)

Πτηνοὶ Ἔρωτες ὕπνω εὐδοντες

Κ. Ρωμοπούλου

doi: [10.12681/eul.32701](https://doi.org/10.12681/eul.32701)

ΕΥΛΙΜΕΝΗ

ΜΕΛΕΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΛΑΣΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ,
ΤΗΝ ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ, ΤΗ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΠΥΡΟΛΟΓΙΑ

Τόμος 2
Μεσογειακή Αρχαιολογική Εταιρεία
Ρέθυμνο 2001

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΗ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Π. Μανουσάκη 5 – Β. Χάλη 8
GR 741 00 – Ρέθυμνο

PUBLISHER

MEDITERRANEAN
ARCHAEOLOGICAL SOCIETY
P. Manousaki 5 – V. Chali 8
GR 741 00 – Rethymno

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ–ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

Δρ. Νίκος Λίτινας (Ρέθυμνο)
Δρ. Μανόλης Ι. Στεφανάκης (Χανιά)

PUBLISHING DIRECTORS–EDITORS

Dr. Nikos Litinas (Rethymno)
Dr. Manolis I. Stefanakis (Chania)

Η Μεσογειακή Αρχαιολογική Εταιρεία και οι Εκδότες του περιοδικού ευχαριστούν θερμά την Ιερά Μονή Αρκαδίου, τον Δήμο Αρκαδίου και την Konstantin Travel Ε.Π.Ε. του κ. Κωνσταντίνου Κωνσταντινίδη για τις χορηγίες τους στη δαπάνη της έκδοσης.

Mediterranean Archaeological Society and the Editors wish to thank the Monastery of Arkadi, the Municipality of Arkadi and Mr. Konstantinos Konstantinides – Konstantin Travel (P.L.C.) for their sponsorship.

© ΕΥΛΙΜΕΝΗ 2001
EULIMENE

ISSN: 1108–5800

Επιστημονική Επιτροπή

Καθ. Πέτρος Θέμελης (Ρέθυμνο)
Καθ. Νίκος Σταμπολίδης (Ρέθυμνο)
Δρ. Alan W. Johnston (Λονδίνο)
Καθ. Άγγελος Χανιώτης (Χαϊδελβέργη)
Δρ. Ιωάννης Τουράτσογλου (Αθήνα)
Καθ. Σοφία Καμπίτση (Ρέθυμνο)

Advisory Editorial Board

Prof. Nikos Stampolidis (Rethymno)
Prof. Petros Themelis (Rethymno)
Prof. Angelos Chaniotis (Heidelberg)
Dr. Alan W. Johnston (London)
Dr. Ioannis Touratsoglou (Athens)
Prof. Sophie Kambitsis (Rethymno)

Η ΕΥΛΙΜΕΝΗ είναι μία επιστημονική περιοδική έκδοση που περιλαμβάνει μελέτες στην Κλασική Αρχαιολογία, την Επιγραφική, τη Νομισματική και την Παπυρολογία εστιάζοντας στον Ελληνικό και Ρωμαϊκό κόσμο της Μεσογείου από την Υστερομινωική / Υπομινωική / Μυκηναϊκή εποχή (12^{ος} / 11^{ος} αι. π.Χ.) έως και την ύστερη αρχαιότητα (5^{ος} / 6^{ος} αι. μ.Χ.).

Η ΕΥΛΙΜΕΝΗ περιλαμβάνει επίσης μελέτες στην Ανθρωπολογία, Παλαιοδημογραφία, Παλαιοπεριβάλλον, Παλαιοβοτανολογία, Ζωοαρχαολογία, Αρχαία Οικονομία και Ιστορία των Επιστημών, εφόσον αυτές εμπίπτουν στα προαναφερθέντα γεωγραφικά και χρονικά όρια. Ευρύτερες μελέτες στην Κλασική Φιλολογία και Αρχαία Ιστορία θα γίνονται δεκτές, εφόσον συνδέονται άμεσα με μία από τις παραπάνω επιστήμες.

Παρακαλούνται οι συγγραφείς να λαμβάνουν υπόψη τους τις παρακάτω οδηγίες:

1. Οι εργασίες υποβάλλονται στην Ελληνική, Αγγλική, Γερμανική, Γαλλική ή Ιταλική γλώσσα. Κάθε εργασία συνοδεύεται από μια περίληψη περίπου 250 λέξεων σε γλώσσα άλλη από εκείνη της εργασίας.
2. Συντομογραφίες δεκτές σύμφωνα με το *American Journal of Archaeology*, *Numismatic Literature*, J.F. Oates *et al.*, *Checklist of Editions of Greek and Latin Papyri, Ostraca and Tablets*, ASP.
3. Τα γραμμικά σχέδια γίνονται με μαύρο μελάνι σε καλής ποιότητας χαρτί με ξεκάθαρους χαρακτήρες, ώστε να επιδέχονται σμίκρυνση. Οι φωτογραφίες είναι ασπρόμαυρες, τυπωμένες σε γυαλιστερό χαρτί. Όλα τα εικονογραφικά στοιχεία είναι αριθμημένα σε απλή σειρά.
4. Οι εργασίες στέλνονται σε δύο εκτυπωμένα αντίτυπα συνοδευόμενα από το κείμενο σε δισκέτα ηλεκτρονικού υπολογιστή.

Είναι υποχρέωση του κάθε συγγραφέα να εξασφαλίζει γραπτή άδεια για την αναπαραγωγή υλικού που έχει δημοσιευτεί αλλού ή είναι αδημοσίευτο.

Οι συγγραφείς θα λαμβάνουν δέκα αντίτυπα και έναν τόμο του περιοδικού. Επιπλέον αντίτυπα θα μπορούν να αγοραστούν.

Συνδρομές – Συνεργασίες – Πληροφορίες:

Μεσογειακή Αρχαιολογική Εταιρεία, Π. Μανουσάκη 5 – Β. Χάλη 8, Ρέθυμνο – GR 74100

Δρ. Νίκος Λιτinas, Πανεπιστήμιο Κρήτης, Τμήμα Φιλολογίας, Ρέθυμνο – GR 74100

Δρ. Μανώλης Ι. Στεφανάκης, Καλύβες – Αποκορώνου, Χανιά – GR 73003

EULIMENE is a referred academic periodical which contains studies in Classical Archaeology, Epigraphy, Numismatics, and Papyrology, with particular interest in the Greek and Roman Mediterranean world. The time span covered by EULIMENE runs from the Late Minoan / Sub Minoan / Mycenaean period (12th / 11th cent. BC) through to the late Antiquity (5th / 6th cent. AD).

EULIMENE will also welcome studies on anthropology, palaeodemography, palaeo-environmental, botanical and faunal archaeology, the ancient economy and the history of science, so long as they conform to the geographical and chronological boundaries noted. Broader studies on Classics or Ancient History will be welcome, though they should be strictly linked with one or more of the areas mentioned above.

It will be very much appreciated if contributors consider the following guidelines:

1. Contributions should be in either of the following languages: Greek, English, German, French or Italian. Each paper should be accompanied by a summary of about 250 words in one of the above languages, other than that of the paper.
2. Accepted abbreviations are those of *American Journal of Archaeology*, *Numismatic Literature*, J.F. Oates *et al.*, *Checklist of Editions of Greek and Latin Papyri, Ostraca and Tablets*, ASP.
3. Line drawings should be in black ink on good quality paper with clear lettering, suitable for reduction. Photographs should be glossy black-and-white prints. All illustrations should be numbered in a single sequence.
4. Please send two hard copies of your text and one version on computer disc.

It is the author's responsibility to obtain written permission to quote or reproduce material which has appeared in another publication or is still unpublished.

Ten offprints of each paper, and a volume of the journal will be provided to the contributors free of charge. Additional offprints may be purchased.

Subscriptions – Contributions – Information:

Mediterranean Archaeological Society, P. Manousaki 5 – V. Chali 8, Rethymno – GR 74100

Dr. Nikos Litinas, University of Crete, Department of Philology, Rethymno – GR 74100

Dr. Manolis I. Stefanakis, Kalives – Apokoronou, Chania – GR 73003

web : <http://www.phl.uoc.gr/eulimene/>

mail : eulimene@mail.com

Περιεχόμενα
ΕΥΛΙΜΕΝΗ 2 (2001)

List of contents
EULIMENE 2 (2001)

Περίληψεις / Summaries / Zusammenfassungen / Sommaires / Riassunti	7
A. Corso , Attitudes to the Visual Arts of Classical Greece in Late Antiquity	13
V. Karageorghis , Some innovations in the burial customs of Cyprus (12 th –7 th centuries BC)	53
D. Paleothodoros , Satyrs as shield devices in vase painting	67
Κ. Ρωμοπούλου , Πτηνοὶ Ἔρωτες ὑπνω εὔδοντες	93
M.W. Baldwin Bowsky , Gortynians and others: the case of the Antonii	97
I. Κολτσιδα–Μακρή , Ο θησαυρὸς Γυθείου <i>IGCH</i> 170	121
V.E. Stefanaki , Sur deux monnaies de bronze inédites d’Hiérapytna. Monnayage hiérapytnien et timbres amphoriques à l’époque hellénistique	129
M.D. Trifiró , The hoard Αρκαλοχώρι–Αστρίτσι 1936 (<i>IGCH</i> 154)	143
D. Jordan , Ψήγματα κριτικής, 4–10 [συνέχεια του άρθρου «Ψήγματα κριτικής», <i>Ευλιμένη</i> 1 (2000), 127–131]	155
A. Agelarakis , On the Clazomenian quest in Thrace during the 7 th and 6 th centuries BC, as revealed through Anthropological Archaeology	161
C. Bourbou , Infant mortality: the complexity of it all!	187

Περίληψεις / Summaries / Zusammenfassungen / Sommaires / Riassunti

Antonio Corso, Attitudes to the Visual Arts of Classical Greece in Late Antiquity, EYΛIMENH 2 (2001), 13–51

Attitudini tardoantiche nei confronti delle arti visive della Grecia classica. Argomento del presente articolo è lo studio dei diversi momenti tramite i quali la concezione dell'arte classica è progressivamente cambiata nel periodo che va dall'età dei Severi a quella di Giustiniano. Punto di partenza di questo processo è la tesi, asserita da Flavio Filostrato nella «Vita di Apollonio di Tiana», che l'arte di creare simulacri deve basarsi sulla *phantasia* e non sulla *mimesis*. Sempre a partire dall'età severiana, sale alla ribalta l'idea che i simulacri ottimali possano divenire abitacoli delle divinità rappresentate e siano pertanto magicamente provvisti della vita e delle facoltà di questi: tale concezione può essere appieno apprezzata nel *de statuis* di Callistrato. Inoltre, la concezione idealizzata delle arti visive di età classica, e soprattutto tardoclassica, considerate provviste di un messaggio edonistico, in seno alla seconda sofistica, comporta la condanna di queste produzioni artistiche da parte dei Padri della Chiesa, che ritengono i simulacri antichi corruttori dei costumi, oltrechè privi di valore dal punto di vista teologico. Tale condanna prelude alla distruzione di non pochi simulacri pagani praticata dai seguaci più estremisti del Cristianesimo tra 4 e 5 sec. Inoltre, il gusto cambia e, a partire dalla seconda metà del 4. sec., i palazzi e le ville provvisti di facciate scenografiche, le pitture e i mosaici ricchi di colori e involucranti gli spazi interni, piacciono di più talora delle opere d'arte antiche, in particolare delle statue. Tuttavia, a partire dal 4 sec., matura nella cultura cristiana il principio che si deve distinguere tra il pregio artistico delle statue classiche, che si può ammirare, e il loro contenuto religioso, che invece è inaccettabile. Questa distinzione sta alla base della fioritura di musei di statue antiche, in occidente durante il periodo fra l'ultimo quarto del 4. sec. e la prima metà del 5, a Costantinopoli tra Costantino e Giustiniano. L'articolo è chiuso da alcune note sull'affermazione in tale corso di tempo della convinzione che le statue in marmo di età classica non fossero colorate, ma mostrassero il colore del marmo, della tesi che la scultura era più importante della pittura nella Grecia classica, e infine di interpretazioni ingentilite, edonistiche e idealizzate dell'arte classica.

V. Karageorghis, Some innovations in the burial customs of Cyprus (12th – 7th centuries BC), EYΛIMENH 2 (2001), 53–65

Μερικές αλλαγές στα ταφικά έθιμα της Κύπρου (12^{ος}–7^{ος} αι. π.Χ.). Σ' αυτή τη μελέτη γίνεται προσπάθεια να καταδειχθούν οι αλλαγές στην ταφική αρχιτεκτονική και τα ταφικά έθιμα της Κύπρου κατά την περίοδο μεταξύ του 12^{ου} και του 7^{ου} αι. π.Χ., από την εποχή δηλαδή που εμφανίζονται στην Κύπρο οι πρώτες πολιτιστικές καινοτομίες κατά

τις αρχές του 12^{ου} αι. π.Χ. Οι αλλαγές στην ταφική αρχιτεκτονική κορυφώνονται κατά τον 11^ο αι. π.Χ. με την εμφάνιση των τάφων με στενόμακρο δρόμο και μικρό τετράπλευρο θάλαμο, που θα μεταφέρθηκαν στο νησί από το Αιγαίο, με την άφιξη των πρώτων Αχαιών αποίκων. Είναι τότε που παρατηρούνται και τα πρώτα δείγματα καύσης των νεκρών. Γίνεται εκτενής αναφορά στις «ηρωϊκές» ταφές του 8^{ου}-7^{ου} αι. και επιχειρείται σύγκριση με ανάλογα φαινόμενα στο Αιγαίο, ιδίως στην Κρήτη και την Ετρουρία, και συσχετίζονται τα νέα ταφικά έθιμα με τις νέες κοινωνικές δομές που χαρακτηρίζουν τις χώρες τις Μεσογείου, με την εμφάνιση της αριστοκρατικής άρχουσας τάξης και του ανάλογου τρόπου ζωής και συμπεριφοράς.

D. Paleothodoros, Satyrs as shield devices in vase painting, *EΥΛΙΜΕΝΗ* 2 (2001), 67–92

Σάτυροι ως επισήματα ασπίδων στην αγγειογραφία. Περίπου 120 αγγεία της αρχαϊκής και πρώιμης κλασικής περιόδου παρουσιάζουν ασπίδες με τη μορφή του σατύρου ως επίσημα. Τεχνοτροπικά, στον μελανόμορφο ρυθμό επικρατεί το θέμα της ανάγλυφης μάσκας, που εγκαινιάζει ο Κλειτίας, ενώ στον πρώιμο ερυθρόμορφο κυριαρχεί ο Επίκτητος με την εισαγωγή δύο θεμάτων, της μετωπικής μάσκας και της μάσκας σε προφίλ και σκιαγραφία. Η εικονογραφική και αρχαιολογική ανάλυση δείχνει ότι η επιλογή του συγκεκριμένου θέματος υπαγορεύεται από την επιθυμία των ζωγράφων να δημιουργήσουν μια εικονιστική ατμόσφαιρα, όπου κυριαρχούν οι αναφορές στον Διόνυσο και τον κόσμο του κρασιού.

K. Ρωμοπούλου, Πτηνοί Έρωτες ύπνω εΰδοντες, *EΥΛΙΜΕΝΗ* 2 (2001), 93–96

Sleeping Erotes in the National Archaeological Museum, Athens. Hellenistic plastic arts introduced a whole range of sleeping or resting types and styles; among them is the type of sleeping Eros in childlike appearance, which acquired great popularity in Roman times as a decorative statue for gardens or as a funerary statue symbolizing heroisation. The relation of Hypnos (Sleep) and Thanatos (Death) has been suggested as the reason for this subject becoming so popular in literature and art. In this article are presented two unpublished statuettes of sleeping Eros depicting two different types of Eros, products of Attic workshops. They are dated around the end of 1st and in the 2nd cent. AD.

M.W. Baldwin Bowsky, Gortynians and others: the case of the Antonii, *EΥΛΙΜΕΝΗ* 2 (2001), 97–119

Οι Γορτύνιοι και οι άλλοι: η περίπτωση των Αντωνίων. Για τη συγγραφή μιας βάσιμης ιστορίας της κοινωνίας στη ρωμαϊκή Κρήτη θα πρέπει στο πλούσιο και διαρκώς αυξανόμενο επιγραφικό υλικό της Γόρτυνας να γίνει μια διάκριση ανάμεσα στους Γορτυνίους και τους μη Γορτυνίους. Το όνομα Άντωνιος, διάφοροι φορείς του οποίου είναι γνωστοί στη Γόρτυνα από τον 1^ο π.Χ. έως τον 2^ο μ.Χ. αιώνα, αποτελεί ενδιαφέρον παράδειγμα ρωμαϊκού ονόματος γένους με εμπορικές αλλά και πολιτικές διασυνδέσεις. Στο άρθρο αυτό δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στην παρουσίαση δύο περιπτώσεων. Η πρώτη είναι μια πρωτοδημοσιευμένη επιγραφή από τη Γόρτυνα, η οποία αναφέρεται σε

κάποιον Αντώνιο, αρχικά κάτοικο της Κυρήνης ή της Κυρηναϊκής, πριν αναλάβει πολιτικό αξίωμα στην αποικία της Κνωσού. Η δεύτερη περίπτωση, μια επιγραφή από την Έφεσο, αναφέρεται σε έναν κατά τα άλλα άγνωστο Γορτύνιο που διετέλεσε ιερέας της λατρείας του αυτοκράτορα· η επιγραφή αυτή μας επιτρέπει να τοποθετήσουμε τη λατρεία της Ίσιδας και του Αυγούστου στο πλαίσιο της κοινότητας των εμπόρων που είχαν εγκατασταθεί στην ελληνική Ανατολή πριν από τη μάχη του Ακτίου. Η ένταξη αυτού του αναθήματος του Αντωνίου στο ιστορικό του πλαίσιο, του 2^{ου} μ.Χ. αιώνα, μας επιτρέπει να συνδέσουμε τη συμμετοχή της Κρήτης στο Πανελλήνιον με την εξέλιξη της λατρείας του αυτοκράτορα στη Γόρτυνα και την επάνοδο της συγκλητικής διοίκησης στη Γόρτυνα. Οι Αντώνιοι που μαρτυρούνται στη Γόρτυνα —είτε είναι Γορτύνιοι είτε όχι— αντανακλούν επίσης την εκεί παρουσία πελατών και υποστηρικτών του Μάρκου Αντωνίου, του μέλους της τριανδρίας (όπως και στην Κόρινθο). Θα είναι αναγκαίο να επανεξετάσουμε την καθιερωμένη άποψη, ότι η Γόρτυνα υποστήριξε τον Οκταβιανό, ενώ η Κνωσός πήρε το μέρος του Αντωνίου.

I. Κολτσιδα–Μακρή, Ο θησαυρός Γυθείου *IGCH* 170, *EYAIMENH* 2 (2001), 121–128

The Gythion Hoard IGCH 170. *IGCH* 170 was found at Gythion of Laconia in 1938. It consists of 33 silver coin–issues often occurring in Peloponnesian hoards: 1 drachm of Aegina, 32 triobols of Sikyon, 1 tetradrachm of Antiochus I Soter. The drachm issue, with two dots on the reverse incuse, dates to the second half of the 4th century B.C. The triobols follow the so–called reduced Aeginetan standard, with an average weight of about 2.6 gr. each; these can be attributed to the very last years of the 4th up to the first decades of the 3rd century B.C. The tetradrachm of Antiochus I, minted in Seleucia on the Tigris c. 278–274 B.C., is important for the chronology of the find. In a total of 23 coin hoards found in the Peloponnese, buried in the period between the middle of the 4th and the 2nd century B.C., four include Seleucid tetradrachms (17 in all); see the table in p. 124, of which 8 were minted in Seleucia on the Tigris.

It is probably an emergency hoard connected either with the troubled times of Cleomenes III's war (228–222 B.C.) or the Social War (220–217 B.C.). Thus, the period around the year 220 B.C. is *grosso modo* suggested as the possible burial date. The Gythion find is another important hoard for the dating of the triobols of Sikyon and also provides further evidence for coin circulation in the Peloponnese during the second part of the 3rd century B.C.

V.E. Stefanaki, Sur deux monnaies de bronze inédites d'Hiérapytna. Monnayage hiérapytnien et timbres amphoriques à l'époque hellénistique, *EYAIMENH* 2 (2001), 129–142

Δύο αδημοσίευστα χάλκινα νομίσματα της Ιεράπυτνας: Ιεραπυτνιακά νομίσματα και σφραγίδες αμφορέων στην ελληνιστική εποχή. Η Ιεράπυτνα, φημισμένο λιμάνι της νοτιοανατολικής Κρήτης, κυρίως κατά τα ρωμαϊκά χρόνια, είχε ήδη αρχίσει να αναπτύσσεται στην ελληνιστική εποχή, από το τέλος του 3^{ου} και στις αρχές του 2^{ου} π.Χ. αιώνα. Το 145 π.Χ., μετά την κατάκτηση της γειτονικής Πραισού, έγινε η πιο δυνατή πόλη της Ανατολικής Κρήτης, όπως μαρτυρούν οι επιγραφικές και φιλολογικές πηγές.

Τα αργυρά της νομίσματα (τετράδραχμα, δίδραχμα και δραχμές), με την κεφαλή της Τύχης ως εμπροσθότυπο, κόπηκαν μεταξύ του 110 και του 80 π.Χ., και μαρτυρούν την οικονομική ευημερία της κατά την εποχή αυτή. Η ευημερία αυτή ήταν αποτέλεσμα τόσο της εδαφικής προσάρτησης της πλούσιας περιοχής της Πραισού όσο και της αύξησης της παραγωγής κρασιού στην χώρα της Ιεράπυτνας (με βλέψεις εμπορικές ή μη), όπως μαρτυρούν οι ενσφράγιστοι ιεραρυτινικοί αμφορείς που βρέθηκαν στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, στην Καλλατία της Μαύρης Θάλασσας και στη μικρή χερσόνησο Τρυπητός στην περιοχή της Σητείας, όπου οι έρευνες έφεραν στο φως τμήμα σημαντικής ελληνιστικής πόλης.

Η μέλισσα που εμφανίζεται σε μία από τις σφραγίδες των αμφορέων ως επίσημο σύμβολο της Ιεράπυτνας, συναντάται επίσης στην οπίσθια όψη δύο χάλκινων ιεραρυτινικών νομισμάτων, τα οποία βρίσκονται σήμερα στη νομισματική συλλογή του Ashmolean Museum στην Οξφόρδη. Ίσως η επιλογή της μέλισσας ως συμβόλου να είχε σχέση με την κατάκτηση της Πραισού από την Ιεράπυτνα, καθώς ο τύπος είναι χαρακτηριστικός των πραισιακών νομισμάτων.

Η επιγραφή που εμφανίζεται στη σφραγίδα του αμφορέα με τη μέλισσα και στα νομίσματα με τη μέλισσα, είναι το εθνικό των Ιεραρυτινίων σε συντετμημένη μορφή: ΙΕ. Σε άλλες σφραγίδες ιεραρυτινικών αμφορέων εμφανίζεται ολόκληρο το εθνικό δηλ. ΙΕ(Α)ΡΑΠΥΤΝΙ[ΩΝ] καθώς και ονόματα αρχόντων, επώνυμων ή μη (ΣΩΣΟΣ, ΠΑΣΙΩΝ). Το ίδιο συμβαίνει και στα αργυρά νομίσματα της Ιεράπυτνας με την κεφαλή της Τύχης που αρχίζουν να κόβονται μετά το 110 π.Χ. Το εθνικό των Ιεραρυτινίων δεν εμφανίζεται ολόκληρο σε κανένα νόμισμα πριν το 110 π.Χ. και τα ονόματα των αρχόντων αρχίζουν να αναγράφονται στα νομίσματα της Ιεράπυτνας μέσα στο δεύτερο μισό του 2^{ου} π. Χ. αιώνα. Πρόκειται για την περίοδο κατά την οποία η Ιεράπυτνα αρχίζει να οργανώνει τη νομισματοκοπία της για να διευκολυνθεί ο οικονομικός και διοικητικός έλεγχος. Τον ίδιο έλεγχο άσκησε, πιθανώς την ίδια περίοδο, και στην διακίνηση των προϊόντων της. Από τα παραπάνω προκύπτει ότι οι ιεραρυτινικοί αμφορείς καθώς και τα νομίσματα με τη μέλισσα, θα πρέπει να χρονολογηθούν μετά το 145 π.Χ. και μάλιστα προς το τέλος του δευτέρου μισού του 2^{ου} π.Χ αιώνα.

M.D. Trifiró, The hoard Αρκαλοχώρι–Αστρίτσι 1936 (*IGCH* 154), *ΕΥΛΙΜΕΝΗ* 2 (2001), 143–154

Il tesoretto Αρκαλοχώρι–Αστρίτσι 1936 (IGCH 154). Il tesoretto *IGCH* 154, rinvenuto a Creta (località Astritsi), consta di emissioni argentee provenienti dalle città cretesi e da Cirene, Corinto e colonie, Argo, Tebe ed Egina. Sono state studiate solo le emissioni non–cretesi che ammontano a cinquantacinque monete d'argento a cui vanno aggiunti altri sei esemplari provenienti da Cirene. Questi ultimi ufficialmente appartengono ad un tesoretto rinvenuto nel 1935 a Hierapytna (*IGCH* 318), ma molto probabilmente fanno parte del nostro ripostiglio, e sono attualmente conservati insieme ad esso presso il Museo Numismatico di Atene.

Unitamente al catalogo numismatico si è fornito un breve commento relativo alle singole emissioni monetali, nel tentativo di contestualizzare le serie e di chiarirne la cronologia assoluta e relativa. Particolare attenzione è stata riservata alla monetazione cirenea nel tentativo di motivarne la presenza nell'isola di Creta, alla luce dei rapporti economici e commerciali testimoniatrici dalle scarse fonti storiche. Per tali serie si è

sostenuta una cronologia «bassa» (300/290–280 a.C.) e si è proposto di identificarne lo standard ponderale con la fase intermedia del peso tolemaico adottato dal 310 a.C., probabilmente in concomitanza con un cambiamento della *ratio* tra oro e argento.

I «pegasi» provengono sia da Corinto che dalle sue colonie (Anactorion, Amphilocheian Argos, Thyrrheion) e presentano simboli e monogrammi differenti, ma cronologicamente appartengono tutti al V periodo Ravel (387–306 a.C.).

Delle emissioni argive, scarsamente studiate, si è presentata la classificazione e si è proposta una cronologia molto ampia, dovendo necessariamente appartenere al periodo precedente l'ingresso della città nella Lega Achea.

David Jordan, Ψήγματα κριτικής, 4–10 [συνέχεια του άρθρου «Ψήγματα κριτικής», *Ευλιμένη* 1 (2000), 127–131], *ΕΥΛΙΜΕΝΗ* 2 (2001), 155–159

Critical Trifles, 4–10 [continuation of «Ψήγματα κριτικής», Eulimene 1 (2000) 127–31].

4. On the curse tablet *DTAud* 41 (Megarid, Roman imperial), at B 1/2 and 4 read [μυ]/ριώνυ[μο]ν and [σ]τρέφης respectively rather than the published [τ]/ριώνυ[μο]ν and [σ]/τρέφης.

5. On the curse tablet *DTAud* 42 (Megarid, Roman imperial), at B 8 read τ[ι]ούς άκραπόδων (for άκρο–) δακτύλους rather than the published ...]ους άκρα ποδών δακτύλους.

6. On the gemstone Religions and cults in Pannonia. Exhibition at Székesfővár, Csók István Gallery, 15 May–30 September 1996 (Székesfővár 1998), no. 240 (Pannonia, III A.D.), read the personal name Φιλοσέραπιν Ἀγάθωνα rather than the published ΦΙΛΟΣΕΡΑΠΙΝΑΓΑΘΜΝΑ.

7. On the silver phylactery *BullMusComRoma n.s.* 13 (1999) 18–30 (Rome, IV/V A.D.), in line 1 read Πρὸς σεληνιαζομένους rather than the published Πρὸς σελ[ή]νην παξομένους.

8. On the papyrus phylactery *P.Oxy.* VII 1058 = *PGM* 6b (IV/V A.D.) read δὸ/τ[ρι]λον rather than the published δο/ῦλον in lines 3/4. The ὁ κατ[ο]ρ[ο] (ὁ καλ[] *edd.*) in line 6 is no doubt from the beginning of LXX *Ps.* 90.1: Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ ὑψίστου ἐν σκέπη τοῦ θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀλίσθησεται.

9. The ἐν της ταρταρης in lines 8/9 of the formulary *P.Carlsberg inv.* 52 (31) (VII A.D.; *Magica varia* 1) should be normalized ἐν τοῖς Ταρτάροις rather than ἐν τῆς Ταρτάρου as published.

10. On the parchment amulet *P.Louvre inv.* 7332 *bis* (VII A.D.; *Magica varia* 2 = *SB XVIII* 13602) at line 13 read τῆ[α]ς τεγούσης (for τεκούσης) (*e.g.*) Μ[[ητρὸς] Θε[οῦ]] rather than the published τῆς' δετετουσης μ[.....] 1.

A. Agelarakis, On the Clazomenian quest in Thrace during the 7th and 6th centuries BC, as revealed through Anthropological Archaeology, *ΕΥΛΙΜΕΝΗ* 2 (2001), 161–186

Περὶ του Κλαζομενιακού αποικισμού στη Θράκη τον 7^ο και 6^ο αιώνα π.Χ., μέσω της Ανθρωπολογικής Αρχαιολογίας. Παρουσιάζονται τα αρχαιο-ανθρωπολογικά δεδομένα που βασίζονται στη μελέτη του ανθρώπινου σκελετικού υλικού από ανασκαφές στο αρχαϊκό νεκροταφείο των Κλαζομενίων, του ανασκαφικού τομέα «Κ» στα Ἀβδηρα. Τα δημογραφικά και επιδημιολογικά στοιχεία αυτού του δείγματος του πληθυσμού, όπως

υποστηρίζονται από την ταφονομική, αρχαιομετρική, φυσική ανθρωπολογική και παλαιοπαθολογική έρευνα, παρέχουν σημαντικότερα αποτελέσματα στον χώρο της Ανθρωπολογικής Αρχαιολογίας, συμβάλλοντας, σε συνδυασμό με τις καθαρά αρχαιολογικές και σωζόμενες ιστορικές πηγές, στη διαλεύκανση πολλών ερωτημάτων σχετικά για τις εμπειρίες των Κλαζομενίων αποικιστών στη Θράκη και προσφέροντας παράλληλα ένα γόνιμο πεδίο για περαιτέρω προβληματισμό και ερμηνείες όσον αφορά τα αρχαϊκά χρόνια στα Άβδηρα.

C. Bourbou, Infant mortality: the complexity of it all!, ΕΥΛΙΜΕΝΗ 2 (2001), 187–203

Παιδική θνησιμότητα: Μια πολύπλοκη υπόθεση. Η αρχαιολογική και ανθρωπολογική έρευνα μέχρι σήμερα δεν έχει στρέψει το ενδιαφέρον της στη μελέτη των παιδικών ταφών. Παρόλα ταύτα, οι ταφές των ανήλικων ατόμων μπορούν να προσφέρουν πολύτιμες πληροφορίες για τη σύνθεση της εικόνας των παλαιότερων κοινωνιών, καθώς τόσο το ποσοστό της παιδικής θνησιμότητας σε κάθε πληθυσμό όσο και οι διάφορες ασθένειες αποτελούν σημαντικές μαρτυρίες για το βιοτικό του επίπεδο. Τα παιδιά, πέρα από τη βιολογική τους υπόσταση προσδιορίζονται και μέσα από το πολιτιστικό πλαίσιο που ορίζει ο κάθε κοινωνικός ιστός. Έτσι, η συμπεριφορά των ενηλίκων απέναντι στα παιδιά είναι διαφορετική, ακόμα και στις περιπτώσεις του θανάτου ή της ταφής τους. Το θέμα της παιδοκτονίας (μέσα στους κόλπους της οικογένειας ή ως θυσία–προσφορά στους θεούς) έχει απασχολήσει περισσότερο τους ερευνητές, ιδιαίτερα στην προσπάθειά τους να αναγνωρίσουν τέτοιες περιπτώσεις από τα αρχαιολογικά και ανθρωπολογικά κατάλοιπα. Στην εργασία αυτή, παράλληλα με το θέμα της ταφονομίας (παράγοντες διατήρησης ή μη των παιδικών οστών) και της παιδοκτονίας στην αρχαιότητα, επικεντρώνουμε το ενδιαφέρον μας στην παιδική θνησιμότητα σε θέσεις της πρωτοβυζαντινής περιόδου (Ελεύθερνα, Γόρτυνα, Κνωσός, Κόρινθος, Μεσσήνη, Αλική). Η πρωτοβυζαντινή περίοδος παρουσιάζει ξεχωριστό ενδιαφέρον καθώς αποτελεί μία αρκετά «ταραγμένη» περίοδο της ύστερης αρχαιότητας για την οποία ελάχιστα μας είναι γνωστά. Η μελέτη των παιδικών ταφών από τις παραπάνω θέσεις μας έδωσε πολύτιμα στοιχεία για τα ποσοστά της παιδικής θνησιμότητας (υψηλότερα μετά τη γέννηση σε κάποιες θέσεις) αλλά και διάφορες μεταβολικές κυρίως ασθένειες (cribra orbitalia, Harris lines, έλλειψη βιταμίνης C).

Πτηνοί Έρωτες ύπνω εύδοντες

Η ελληνιστική γλυπτική και στη συνέχεια η ρωμαϊκή καθώς και η κοροπλαστική δημιούργησε μια μεγάλη ποικιλία τύπων κοιμωμένων ή αναπαυομένων μορφών (Μαινάδες, Ερμαφρόδιτοι, Αριάδνη, Σάτυροι, αλληγορικές μορφές του Ύπνου και του Θανάτου, Ερωτιδείς). Ανάμεσα στους τύπους αυτούς δεσπόζουσα θέση καταλαμβάνουν τα μικρά παιδιά-Έρωτες (με φτερά ή χωρίς φτερά), με τα συνοδευτικά —δηλωτικά της ιδιότητας τους— αντικείμενα ή μη. Η μορφή του άδολου μικρού Έρωτα βυθισμένου σ' ένα βαθύ ύπνο, που υποδηλώνεται και από την ήρεμη αναπαυτική του στάση μεταδίδει πολλά και διαφορετικής ερμηνείας μηνύματα. Άλλωστε ο ύπνος είναι μια ενδιάμεση κατάσταση μεταξύ Ζωής και Θανάτου. Αυτός ήταν και ο λόγος που ως θέμα ήταν ιδιαίτερα δημοφιλές τόσο στη λογοτεχνία όσο και στις εικαστικές τέχνες.¹ Πολλούς μελετητές απασχόλησαν οι τρόποι απεικόνισης και ο συμβολισμός των αντικειμένων που συνοδεύουν την μορφή. Η Μ. Söldner συγκέντρωσε όσο ήταν δυνατόν τα γνωστά γλυπτά του τύπου αυτού και την υπάρχουσα βιβλιογραφία και σε μια διεξοδική μελέτη της (διδακτ. διατριβή) συζήτησε όλες τις πτυχές του θέματος.² Φαίνεται ότι, παρά τις απόψεις ορισμένων, ο τύπος είχε σχέση κυρίως με τον θάνατο και γιαυτό χρησιμοποιήθηκε ως επιτύμβιο γλυπτό. Παράλληλα εμφανίζεται και ως διακοσμητικό γλυπτό σε κήπους και περιστύλια οικιών, όπως επίσης και ως ανάθημα σε ιερά του Ασκληπιού.³

Στον κατάλογο γλυπτών της Söldner προστίθενται δύο έργα που αντιπροσωπεύουν δύο διαφορετικούς τύπους Έρωτα κοιμωμένου που βρίσκονται στην αποθήκη του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου, αλλά δεν συμπεριλαμβάνονται στον κατάλογο της Söldner:

1. Τμήμα αγαλματίου Έρωτος ξαπλωμένου επάνω σε βάση ελλειπτικού σχήματος (oval). Μάρμαρο πεντελικό. Διαστ.: 0,19 μ. x 0,15 μ. Πάχος πλακός: ± 0,025 μ. (εικ. 1-2).

Αρ. ευρ. ΕΑΜ 7647⁴ (παλιοί αριθμοί: Κατ. Heydemann 1874, αρ. 785, Κατ. Sybel 1881, αρ. 3731 και ΑΠ 147).

Μικρός φτερωτός γυμνός Έρωτας με αναλογίες μικρού παιδιού ξαπλωμένος πλάγια ακουμπά το κεφάλι του με κλειστά μάτια επάνω στο μισολυγισμένο αριστερό του χέρι, από το οποίο μόνο το άκρο διακρίνεται επάνω στα μαλλιά του. Η λεοντοκεφαλή της δοράς επάνω στην οποία είναι ξαπλωμένος χρησιμεύει ως προσκέφαλο. Η δορά

¹ LIMC III, 916, 937-942, 971, 1047. *Anth. Pal.* XVI, 210-212. *Apul. met.* 5, 22-23 και 6.

² Magdalene Söldner: *Untersuchungen zu legenden Erosen in der hellenistischen und römischen Kunst* 1986.

³ G. Koch, *Roman Funerary Sculpture, Catalogue of the Collections of J. P. Getty Museum*, 1988 και Θ. Στεφανίδου -Τιβερίου, *Τραπεζοφόρα με πλαστική διακόσμηση. Η αττική ομάδα*, 1993, 202. Της ίδιας, «Σιληνός καθεύδων», *ΑΕ* 1995, 74, υποσ. 38.

⁴ Ο J. Svoronos *AthNM*, 678, πιν. CCXLIX, 10 το απεικονίζει, ενώ εσφαλμένα το περιγράφει ως τμήμα σαρκοφάγου.

καλύπτει τις ανωμαλίες του βραχύδους εδάφους. Με το λυγισμένο δεξί του χέρι στο ύψος του στήθους κρατούσε δάδα ανεστραμμένη (;) ελαφρά λοξά τοποθετημένη μπροστά του, όπως φαίνεται από το περίγραμμα της, που διαγράφεται επάνω στην επιφάνεια της λεοντής. Το δεξί φτερό διαγράφεται ελαφρά εξηρμένο επάνω στην επιφάνεια της δοράς, ενώ το ανασηκωμένο άκρο του έχει αποκρουσθεί· διακρίνεται μια οπή στήριξης (;). Πίσω από το φτερό διακρίνεται η φαρέτρα και το τμήμα του τόξου με δύο οπές στα άκρα για τη στήριξη του καμπτόμενου τμήματος του (χορδή). Το αριστερό φτερό απλώνεται κάτω από τον αγκώνα του αριστερού χεριού. Τα μαλλιά του σχηματικού ν στη κορυφή (χωρίστρα) μια πλεξούδα, ενώ στα πλάγια μαλακοί πλόκαμοι πέφτουν ως τη βάση του λαιμού με σπειροειδείς απολήξεις. Οι πλόκαμοι έχουν σμιλευθεί με καλέμι, ενώ στις απολήξεις υπάρχουν οπές από τρυπάνι. Το παχουλό σώμα και τα σκέλη που σώζονται ως το ύψος των μηρών αποδίδονται με μαλακό πλάσιμο των επιφανειών, όπως μαλακά και με επιμέλεια διαγράφονται τα τμήματα της λεοντής.

Θα μπορούσε να ενταχθεί στην ομάδα 1–2 ή στο τύπο Bergamo–Wien της Söldner⁵ και να χρονολογηθεί στην εποχή των Φλαβίων (προς το τέλος 1^{ου} αι. μ.Χ.–αρχές 2^{ου} αι.).

Το μοτίβο του Έρωτα με την δάδα, που έχει μια ελληνιστική παράδοση πίσω του είναι πολύ δημοφιλές, το συναντούμε σε ανάγλυφα και τραπεζοφόρα⁶ καθώς και σε τερρακότιες και στη συνέχεια στα αυτοκρατορικά χρόνια σε περίοπτα έργα Παρ' όλο δε, που η δάδα ανήκει στην εικονογραφία των ταφικών μνημείων, δεν λείπει και από τον διονυσιακό κύκλο.⁷ Γι' αυτό το μικρό μέγεθος του γλυπτού και το σχήμα της έδρασής του οδηγεί προς ένα διακοσμητικό τύπου γλυπτό που στόλιζε κήπο ή εσωτερικό οικίας.

2. Άγαλμα ξαπλωμένου Έρωτα επάνω σε πλάκα. Πρόκειται για περίοπτο έργο. Μάρμαρο πεντελικό (;). Διαστ.: 0,58 μ. x 0,37 μ. (εικ. 3–4).

Αρ. ευρ. ΕΑΜ 5753.

Ο γυμνός φτερωτός Έρωτας με αναλογίες μικρού παιδιού (μεγάλο κεφάλι, παχουλό σώμα και σκέλη) κοιμάται ακουμπώντας στο αριστερό λυγισμένο χέρι, που το χρησιμοποιεί ως προσκέφαλο. Το δεξί χέρι από το ύψος του βραχίονα, το άκρο του αριστερού ποδιού από τα σφύρα και κάτω, οι άκρες των δαχτύλων του αριστερού χεριού και το δεξί φτερό μαζί και τμήμα της πλίνθου λείπουν, διότι έχουν σπάσει. Ένα ύφασμα ή ένδυμα με πτυχώσεις καλύπτει την ανώμαλη βραχύδω επιφάνεια, όπου επάνω της σε μια ήρεμη αναπαυτική στάση με μισογυρισμένο το επάνω μέρος του σώματος προς τα δεξιά κοιμάται ο Έρωτας. Κάτω από το αριστερό του χέρι, μισοσκεπασμένο από ύφασμα διακρίνεται ένας ανθοπλόκαμος (στεφάνι) με δύο ομάδες λουλουδιών (από τρία)· αν είναι ρόδα ή παπαρούνες δεν είναι ευδιάκριτο.⁸ Μπροστά από τον Έρωτα και σε χαμηλότερο επίπεδο ένας σκύμνος με το κεφάλι στραμμένο «κατ' ενώπιον» αναπαύεται επίσης. Το πίσω μέρος του σώματος του έχει αποκρουσθεί. Τρυπάνι έχει χρησιμοποιηθεί για την απόδοση των λεπτομερειών του σώματος και των αυτιών του, ενώ χαρακτηριστική είναι η απόδοση του τριχώματος και της σχηματοποιημένης χαίτης του με το καλέμι.

⁵ M. Söldner, *ό.π.*, 244 κ.ε.

⁶ Θ. Στεφανίδου–Τιβεριού, *Τραπεζοφόρα*, 105–108.

⁷ M. Söldner, *ό.π.* 103 κ.ε., 311 κ.ε., 323.

⁸ Πρβλ. για την παράσταση M. Söldner, *ό.π.*, 615 αρ. κατ. 36 (αρ. 15 Αρχ. Μουσ. Βενετίας, εικ. 5)

Ο τρόπος απόδοσης των πλοκάμων της κόμης του Έρωτα στο πίσω μέρος είναι χαρακτηριστικός: αποδίδονται με σμίλη σχεδόν επιδεδόγλυφοι και ακουμπούν στο ύψος της βάσης του λαιμού, ενώ στο εμπρόσθιο τμήμα στη κορυφή τα μαλλιά συγκεντρώνονται σε πλεξούδα και μικροί βόστρυχοι περιβάλλουν το μέτωπο. Η μαλακιά παχουλιά σάρκα των παρειών, του σώματος και των μηρών αποδίδεται με επιμέλεια, αλλά χωρίς πνοή. Γενικά ο τρόπος απόδοσης της κόμης και του σώματος αποπνέουν μια «ψυχρότητα».

Το μοτίβο ανάγεται σε ελληνιστικά πρότυπα⁹ και αποτελεί μια ελεύθερη απόδοση που στηρίζεται σε μια μακρά σειρά έργων που ήδη προϋπήρξαν. Ο τύπος εντάσσεται στην ομάδα Eros New York, ενός πολυσυζητημένου έργου, αλλά μάλλον πρόκειται εδώ για μια σύγκλιση δύο μοτίβων του κοιμισμένου Έρωτα και του Ύπνου. Η απόδοση της μορφής του Ύπνου δεν διαφέρει πολύ από το κοιμισμένο παιδί-Έρωτα, όπως και η παρουσία σχεδόν των ίδιων συμβολικών αντικειμένων ή ζώων. Ίσως υπερτερεί ο τύπος του Ύπνου και κατ' επέκταση ο συμβολισμός του θέματος: αιώνιος ύπνος-θάνατος.¹⁰ Οι λέοντες και οι λεοντές συμβολίζουν τη δύναμη και τον αφηρωϊσμό του νεκρού. Τα ρόδα ή οι παπαρούνες είναι κι αυτά νεκρικά σύμβολα χωρίς όμως να λείπουν και από το διονυσιακό κύκλο.

Στη περίπτωση του γλυπτού αρ. 5753 έχουμε ένα επιτύμβιο γλυπτό, που ίσως στόλιζε τον τάφο ενός παιδιού, αλλά δεν είναι δυνατό να αποκλεισθεί και μια διακοσμητική χρήση. Με επιφύλαξη χρονολογείται ως αδριάνειο (2^{ος} αι. μ.Χ.)

Ο τόπος εύρεσης και των δύο γλυπτών είναι άγνωστος, αλλά δεν υπάρχουν σοβαρά επιχειρήματα για να μη θεωρηθούν ως έργα αττικού εργαστηρίου.

Κατερίνα Ρωμοπούλου

⁹ B.S. Ridgway, *Hellenistic Sculpture I*, 1990, 326 κ.ε. M. Söldner, *ό.π.*, 11 κ.ε., 203, 291 κ.ε.

¹⁰ E. Stafford, *Aspects of Sleep in Hellenistic Sculpture*, *BICS* 38 (1991–1993), 107 κ.ε. F. Sinn, *Katalog Vatikanische Museen Skulpturen I*, 1 *MAR* XVII (1991), 51 αρ. 23 υποσ. 1 για βιβλιογραφία. E. Schonenberger, «Eros δέσμιος–Hypnos–Thanatos» *HASB*, Heft. 15 (1994), 56 κ.ε. Πρβλ. και Παυσ. 2.10.2 για τη σχέση Ύπνου και λέοντος. F. Cumont, *Recherches sur le symbolisme funeraire des Romains*, 1966, 407–411.

Εικ. 1. ΕΑΜ 7647

Εικ. 2. ΕΑΜ 7647

Εικ. 3. ΕΑΜ 5753

Εικ. 4. ΕΑΜ 5753

Εικ. 5. Αρ. 15 Αρχ. Μουσ. Βενετίας